

GALLEMİT

Servet Somuncuoğlu

SUNUŞ

Savrulup gidiyor ömür dediğin...

Sararmış satır aralarında çeyrek asırdır sızlayan yorgun hüzün sesleri. Ulu Kam'ın iç çekişi. *Tibet'in rahipleri benden daha yalnız değildir...*

Biri zahirde derbeder, diğeri sırların peşinde iki yalnız adam. Yürek yangınını söndürür ümidiyle kor ateşe serpilen suyun şarkta çıkardığı cızırtıyı garpta da duyabilen sıra dışı iki insanın gönül yolculuğu. *Şaman davulları, veliler, amansız kokular, Elsa'nın gözleri...*

Yalnız'ın öyküsü... Yalnızlığa öykü...

Sahiden savrulup gidiyor ömür dediğin. Ömürler savruluyor. Uzaklarda, yakınlarda. Bizatihi deründa...

Evvel göçen yazar oldu. Kalanlar derin acılar çektiler. Ulu Kam haber alınca bir kez daha kahrolmuş; *"Keşke ona Hafız'ın kabri gibi bir kabir yapabilseydim"*, sözleriyle hayıflanmış.

Her insan bir başkasında yol arar kendine. Aradığı en yakınındadır. Tanrı Dağlarının zirvelerinde sessizce haykırdığı isim; onu duyan, bekleyen, hisseden süzgülün gülün adıydı.

Kahramanın huzur ve sükûnunu zedeleden, sis perdesinin tüllerini aralamadan meçhule ışık tutmak naif ve ulvî bir gayretti. Toplumsal hareketliliğin akabinde, kamuoyunda doğan alâka üzerine yeniden baskı teklifini de fazilet örneği sergileyerek reddetmişti; *"Taze acının üzerine kitap çıkarmak yakışık almaz"*.

Ulu Kam'ı dağlayan kurşun, vicdan sahiplerinin yüreğini kanatmalıydı. Kasten sıkılan o hain kurşuna herkes lânet etseydi kahbe devr-i devran bu kadar pervasız dönmeyecekti.

"Hepsi birbirine karıştı gitti. Gerçek kam Aziz mi, beş çocuğunu bırakarak dağlara giden adam mı, yıllar sonra onu arayıp bulan ben miyim?"

Okuyucu karar versin...

İÇİNDEKİLER

Birkaç Satır.....	7
1999 İstanbul.....	11
BÖLÜM 1	
1990 Bilecik- Tanışma.....	25
Evrenin Anahtarı.....	39
Ayrılık.....	49
Mektuplar.....	53
BÖLÜM 2	
İrtibat.....	109
Buluşma.....	119
Akıl Akıncısı.....	135
Ahü Zâr Yoldaşları.....	151
Badem Ağaçlarına Dönüş.....	165
Temmuz'da Yolculuk.....	177
BÖLÜM 3	
Veda'ya Veda.....	185
Tiradlar 1.....	199
Tiradlar 2.....	205
2015 İstanbul- İnsan Denizine Akar Bütün Irmaklar.....	221

BİRKAÇ SATIR

Göksel yolculukların sona erdiğini söyler son kutsal kitap.

İnsanın göksel tarafına artık kimse yol bulamıyor ve tükeniyor gündün güne insan sanki. Savaşlar hiçbir çağda, yirminci yüzyıldaki kadar olmadı ve hiçbir çağda bu kadar insan savaşlarda ölmedi.

Gelişmişliğin hesaba katılmayan diğer bir oranlaması da ölümler olsa gerek. Ne kadar geliştiysek, o kadar çok öldük. Yirminci yüzyıldan yirmibirinci yüzyıla ulaşan en büyük gerçek bu. Binlerce yıllık ortak mirası, bu kadar hızlı tüketmedik, yok etmedik ve unutmadık. Unutuyoruz, sürekli olarak, ara vermeden unutuyoruz. Sonsuz varlık ile hiçlik arasında yaşar gibiyiz. Sonsuzluktan gelip hiçliğe giden, hiçlikten gelip sonsuzluğa giden kimsesizlerin kaderi gibiyiz yeni bir yüzyıla adım attığımız zamanlarda...

İlkçağ, Ortaçağ ve Yeniçağ tarihsel dönemler.

Yaşadığımız çağa bin türlü isimler verdik, hiçbiri tutmadı; çünkü bu çağın adı bin yıl sonra **Kara Çağ** olarak anılacak.

Bilim ve bilginin çelişmesiyle ortaya çıkan teknoloji bu çağdaki kadar hiçbir zaman ölüm saçmadı.

Ölümler nereye kadar sürecek bilmiyoruz; ama yaşam ve yaşama hakkı da var dünyada.

Bu kitapta anlattıklarım, bütün çağlardan daha çok yaşadığımız yüzyıla ağıttır...

Servet Somuncuoğlu

Her insan bir başkasında yol arar kendine...

1999 İSTANBUL

İstanbul'un akşamları yorgun olur. İnsanların yüzüne bir hüznün çöker, hüznün akşamla birlikte boğazın sularına düşer parça parça. Yorgun hüznüler şehridir İstanbul.

Herkesin herkese tutunduğu, kimsenin kimseyi taşımadığı, sonsuz bir koşunun sokaklardaki ayak seslerinin uğultulara döndüğü sonra kocaman yalnızlıklara düşülen şehirdir burası...

Bu şehir hiçbir zaman yürümez, hep koşar, her zaman koşar. Koşmayana şaşkınlıkla bakılır. Hep bir yerlere yetişilir, her zaman bir yerlerden kaçılır. Kalabalıklar içinde yaşanan on beş milyonluk bir büyük yalnızlıktır İstanbul. Tutunamaz çoğu kere bu şehrin insanları. Dost dost değildir, düşman düşman değildir. Hiçbir kavramın tanımı yapılamaz; çünkü kavramlar durmadan kayar, yön değiştirir, başka bir şey olur hep İstanbul'da.

Binlerce semt adının birbirine karıştığı sokaklarında dönülen her köşede başka dünyalara adım atılır. Yolun alt tarafı kenttir, üst tarafı ise köy bile değildir. Elli adımda değişen dünyalarda kavramlar nasıl aynı kalsın ki. Kavram, durgun olmayı durağan kalmayı sever oysa İstanbul şehir olduğundan bu yana sürekli hareket halindedir, hiç durmaz... Burada esas olan tek şey vardır; yaşamak... Anlamlı ya da anlamsız, dolu ya da boş. İllâ da YAŞAMAK...

Karşıdan karşıya geçmek için iskeledeki vapura binersiniz. Vapurun halatı çözülür, düdüğü sesleri duyulur. Önce, gözler bakar birbirine, boş ve manasız. Yüzlerde, bin yıllık bir hüznün. Birkaç seyyar satıcı gelir, geçer. Vapur bir kavis yaparak denizi yara yara iskeleye doğru yol alır. Martıları vapurun peşinden koşturmak isteyenler simit atar durmadan ve güneş kubbelerin üzerine doğru iner kıpkızıl. Üsküdar'ın camlarında bir yangın başlar, denizin suyu al al olur yakamozlardan. Vapurlar gelir, vapurlar geçer sağınızdan, solunuzdan. Anlamsız bakışlar ve hüznülü yüzler anlam kazanır birdenbire... Herkesin bir yerlere

gittiğini, başka yerlerde dolaştığını görürsünüz gözlerde. Amaç karşıya varmak değildir artık, halat atılmadan önce kendi içinden çıkmaya çalışır herkes telaş içinde.

Bakarım bu koca şehrin kubbelerine, camilerine, gökyüzüne kılıç gibi uzanan minarelerine, insanlarına. İçimde uzayıp giden yollar gibi olur İstanbul... Vapur iskeleye yanaşırken herkes hareketlenir, bitmeyen koşuya başlamak için. Halat iskeleye atılınca İstanbul'a dönmek için düşlerimin son kırıntılarını da temizlerim içimden. İstanbul'u karşıdan karşıya her gün geçenler yaşar, derim kendi kendime...

Çımacılar, kaptanlar ve tayfaları özlerim uzaklara gidince. Selamsız, sabahsızdır artık İstanbul'da insanlar. Onları da özlerim. Boğazın martılarını, Kız Kulesi'ni, Galata Köprüsü'nü, kubbelerini özlerim. Mavi sularda bir duman gibi savrulduğum akşamlar niyetine bir köşeye çekilir, özlemimi yaşarım.

Uzun yolculuklarımdan birinden döndüm yine. Kuruma uğradım ayaküstü. Postadan gelen mektupları ve birkaç kitabı aldım. Odada sade kahvemi içtikten sonra fazla durmadım. İstiklal Caddesi'nde şehrin kokusunu hissetmeyi özlemişim.

Harbiye'den başladım yürümeye, Elmadağ, Gezi Parkı'na doğru. Taksim Meydanı'nda oturdum. Düşündüm ve düşledim, "Seni Taksim'de bekliyorum"; kaç milyon kişi dedi bunu acaba ve kaç kişi kavuştu Taksim'de? Şehirlerin hafızaları vardır onları şehir yapan, kimlikleri vardır, meydanlar, saat kuleleri, köprüler gibi. Taksim; İstanbul'un birkaç kimliğinden biri, belki de en önemlisidir. Önce bu kimliği yaşamak isterim uzun yolculuklardan sonra. Yüzümü mart ayazı yalarken bankta oturuyorum. Meydan dolup boşalıyor durmadan ve yine herkes koşuyor. İstanbul'a başka bir isim bulmak gerekirse, *koşan şehir* demek doğru.